

[Aksel Larsen.]

skatter, og så forrykkes den sociale balance yderligere.

Ja, der kunne være endnu meget at tale om, men det er jo nødvendigt at se at komme til en afslutning. Lad mig så forbigå det, jeg ellers kunne sige om den, jeg vil ikke sige vrangvillige, men saboterende holdning, som folketinget har indtaget over for nogle udmærkede lovforslag, som socialistisk folkeparti har fremsat her i folketinget, og lad mig gå over til at sige noget om den måde, dansk politik udøves på, om statsstyre, om regering og folketing.

Det er sådan, at der er en tillidskrise i befolkningen over for Christiansborg. Man får konkrete udtryk for den i visse tilfælde. De såkaldte Rindalprotester imod kunstnerstøtten var kun udtryk for, at der var en almindelig utilfredshed, og da trykket var ved at blive for stort, gik den svageste sikkerhedsventil. Men utilfredsheden, mistilliden er der, og den er berettiget, for landet bliver ikke administreret godt nok. Har man forsøgt at løse boligproblemet, som alle partier, som folketinget og regeringen under valgkampen lovede skulle blive løst? Nej! Man har ikke forsøgt; man har gennemført en husleje-forhøjelse i den ældre boligmasse under påskud af, at det ville ordne en væsentlig del af problemet, når man på den måde søgte at skaffe huslejeudligning, og så har man set, at renten steg i et så fantastisk tempo, at huslejen i nybyggeriet steg endnu mere end den kunstigt forhøjede husleje i den ældre boligmasse. Har man gjort noget for at bringe huslejen ned? Ja, man har fra regeringens side lovet, at når man fik kasseoverskud, så skulle Nationalbanken købe så mange obligationer, at obligationskursene blev tvunget op og renten tvunget ned. Men man har jo opdaget, at det gik ikke. De løfter kunne ikke holdes, så man måtte gøre noget. Man har her i tinget afvist vort forslag om at skaffe en begyndende effektiv løsning af problemet om huslejens størrelse ved at indføre en boligfond. Det er måske noget, der varsler sommer, at nu er det ved at gå så galt og stemningen i befolkningen er sådan, at regeringen, ja, selv den højtærede statsminister i hvert fald må tage ordet „boligfond“ i sin mund. Vi håber, det må føre til, at man

alvorligt vil interessere sig for en boligfond. Jeg er fortsat overbevist om, at de principper, hvorefter vi har foreslået en boligfond oprettet, er de eneste rigtige, de eneste praktiske.

Renten og inflationen, det er jo noget af det, der giver sådan en mistillid. Man har dynget nye skatter på befolkningen, fordi man siger: I bruger for meget, så går det galt med valutaen, og så får vi inflation. Men vi får den alligevel. Det er ubestrideligt, at der er en inflatorisk udvikling i gang i Danmark og ikke en beskeden inflation, som sikrer fuld beskæftigelse, men en inflation, som har en tilbøjelighed til at gå over i det galoperende. Inflationens årsager, dens danske årsager, er, som jeg har haft lejlighed til at sige, ikke lønningernes regulering ved hjælp af pristallet, for prisstigningerne og pristallet var der først, men derimod kan det være rigtigt, at årsagen kan søges i, at når der er gennemført overenskomstforlængelser med visse lønforhøjelser og lignende fremskridt og tjenestemændene har fået efterslæb, så kommer regeringen og folketinget med en byge af indirekte skatter, der forhøjer priserne og derved tager en væsentlig del af de givne lønforhøjelser tilbage igen eller måske tager mere, end der er givet . . . (Thisted Knudsen: Ja, netop mere!) . . . Ja, det giver netop kompensationspres, og det er da rimeligt og forståeligt, at så kommer lønmodtagerne og siger: så må vi passe bedre på; næste gang må vi huske at få noget mere, sådan at der er noget at betale af!

Men videre er det sådan, at man jo systematisk har nedsat eller afskaffet ejendomsbeskatningen, at man har modsat sig indførelsen af en reel kapitalvindingsskat, at man har givet praktisk talt frihed for grundspekulationen herhjemme, og hvis man søger efter danske inflationsskabende årsager, skal man også kigge på dette. Medvirkende er det private erhvervslivs investeringer, som foregår utidigt og usudt, og som fremmes og animeres på usund måde ved afskrivningsreglerne suppleret med en bestemmelse om investeringsfonds.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har sagt, at det er fuldkommen rimeligt, at regering og folketing siger til arbejdsmarkedets parter, at de i deres forhandling om overenskomstafslutninger skal tage sam-